

«Ми всі. Ми тут. Ми є. Ми гурт. Єднаймося. Ми є той ґрунт.

Подій майбутніх вирішальних»

М. Вінграновський

Світає. Сходить сонце. Небо поступово голубішає, і на його фоні чітко виділяються клубисті білі хмаринки. А ось вже сонце, осіннє сонце шле своє проміння на землю, на людей, на кетяги калини. І вони, як краплі крові, на тілі молодого бійця...

Страшно і сумно писати ці рядки сьогодні, коли надворі 21 століття. Майже рік (з часу подій на Майдані у Києві), ми по-новому дивимось на світ, по-новому сприймаємо інформацію, аналізуємо і робимо висновки.

Про війну знаємо з художньої літератури, підручників з історії. Думалось, як добре, що Україну обминають природні катаклізми, тим паче, війни. Але реалії, на жаль, страшні. Іде війна, чужа війна, нав'язана нашому мирному народу.

Пригадую, як добрий друг нашої країни колишній президент Грузії М. Саакашвілі сказав, що історія не знає мирнішого народу, ніж український.

Справді, ми прагнемо жити у цивілізованому суспільстві, займатися улюбленими справами, вдосконалювати свої знання, любити своїх рідних, землю і народ. А нам не дають цього робити чужинці з півночі. Вони бояться нашої української мови (а вона для нас, як повітря), вони бояться нашої вишиванки (а вона завжди була для українців оберегом), вони бояться сили нашого духу (а він кований ще з часів козаччини), вони бояться нашої згуртованості, а тому прагнуть посварити вихідців із Заходу і Сходу, бояться нашого економічного процвітання, а тому ведуть роками підготовлену війну, змушуючи Україну витратити кошти на інші потреби.

Кілька місяців героїчної боротьби на Донбасі довели не лише Росії, але й усьому світу, що Україна є, що українці, об'єднавшись, прагнуть відстояти свою незалежність.

Нас прагнули позбавити європейського майбутнього, нас прагнули роз'єднати, залякати силою багатотисячної російської армії, шантажували поставкою газу. А ми довели, що ми є, ми будем оборотись за єдину Україну.

Щоб Україна була міцною і квітучою державою залежить від нас, хто живе на цій землі і вважає себе патріотом. Треба не соромитися бути українцем чи українкою, не соромитися любити і бути перед нею чистим, як пісня співуча.

Від нашої стійкості, об'єднаності сьогодні залежатиме наше щасливе майбутнє.

Студентки групи УФ-31
Баліцької Олесі